

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Μακάρι νάμαστε κι' έμεις σάν τους Βουλγάρους κτήνη...
ταυτήτ' των Σέρβων τάκαμαν ως είδος τελατίνι.
Μόλις 'στη μέση, Περικλή, ο Γερμανός έφάνη,
τά 'χάσαν κι' οι Τσοπάλοβιτς, τά 'χάσαν κι' οι Μιλάνοι,
κι' εκόπη ως εκ θαύματος εκείνη των ή φέρα...
Και είχα μι' υπήληψη 'στους Σέρβους έως τώρα!
Μά νάτους!.. Έλεος ζητούν με χέρια σταυρωμένα....
θαρρώ πώς είναι και αυτοί νταηδες σάν κι' έμένα.
'Αλλά τους Σέρβους, Περικλή, κατάκαρδα λυποθμαι,
και άς μη λέμε τίποτα, τό τέλος πριν ιδούμε.
'Αφες τους νά φαντάζονται πώς τους κτυπούν οι 'Ρώσοι,
ού γάρ, νομίζω, είδασιν οι Σέρβοι τί ποιοῦσι.
'Αλλ' όταν βλέπης πάσαν γην στρατούς νά παρατάττη,
και βασιλείς με βασιλείς και κράτη επί κράτη,
σάν βλέπης τους Αύστριακούς πιασμένους με τους 'Ρώσους,
τους 'Ισπανούς με Γερμανούς, τους Γάλλους με τους Πρώ-

[σους,

τά γένη επί των γενών, τά φύλα επί φύλων,
μαχαίρας επί μαχαιρών και ξύλα επί ξύλων,
όπόταν βλέπης, Περικλή, πατριδας με πατριδας,
και ποντικούς με ποντικούς κι' ακρίδας με ακρίδας,
δταν έγώ ξυλοκοπώ άνηλεώς έσένα,
δταν έσύ ξυλοκοπής άνηλεώς έμένα,
όπόταν και οι 'Ελληνες, της γης οι δορυφόροι
και δλης της 'Ανατολής γνωστοί λιμνοκοντόροι,
φωνάζουν καθημερινώς πώς πόλεμο θά κάνουν
και προπαρασκευάζονται διά νά ξεθυμάνουν,
όπόταν κι' ο Γεώργιος, ο βασιλεύς 'Ελλήνων,
μαζί με τον διάδοχον, τον νέον Κωνσταντίνον,
άφίνη τό Τατόϊ του και 'στό Γουδι πηγαίνει
νά 'δη τους στρατιώτας του πώς είναι γυμνασμένοι,
ώ! τότε ο 'Αρχάγγελος τ' πόδι' του θά στήση
τό ένα 'στην 'Ανατολή, τό άλλο εις την Δύσι,
θά πλεύσουν μέσ 'στά αίματα του κόσμου τά μωσχάρια,
κεκοιμημένων άξελφών θ' αναστηθούν κουφάρια,
θά έλθη ο 'Αντίχριστος με χίλιους δηδ διαβόλους
σάν συστημένα γράμματα νά μάς σφραγίση δλους,
θά ιδωμεν την 'Ιριδα, τό Βόρειον τό Σέλας,
τον Κύριον έρχόμενον επάνω εις νεφέλας,
τά Χερουβείμ, τά Σαραφείμ, παράταν θαυμασίαν,
και τέλος πάντων θάχωμε δευτέραν παρουσίαν.

Π.—'Ω! μη με κάνης νά ριγώ... μη την φωνήν ύψώνης...
μ' αυτές τās προφητείας σου τά μέλη μου παγώνεις.

Φ.—Τό φράγκο μία κι' είκοσι και τό ναπολεόν
είκοσι πέντε και μισό...

Π.— Θεέ μου! ποιοι χρόνοι!

Φ.—Κι' αν έτρωγε ο Ποταγός 'στο Χεσιμέ χρυσάφι,
καθώς εις τās σπουδαίας του περιηγήσεις γράφει,
σε βεβαιώνω γρήγορα πώς θά έλθη μι' ήμέρα,
που θά γεμίζωμεν αυτήν την άχαμνήν γαστέρα

μ' αδέλλαι, φύλλους, βαθρακούς, των παπυτσιών πατού-
[σαις,

και με πρασινοκίτρινας σφρανταποδαρούσας.
Κλάψε, καθήμε Περικλή, κλάψε, άχρείον τέρας!..
ποιος 'πίστευε 'στου Φασουλή τās εύτυχεις ήμέρας;
πώς θά γενή καταστροφή των πλανητών του κόσμου!..
Πηγαίνω 'στο κρεβάτι μου νά πείσω μενάχος μου,
και βλέπω μαύρα όνειρα, σπαθιά χωροφυλάκων,
φαντάσματα αιμοσταγή άγρίων βρυκολάκων,
και τότε γίνομαι κι' έγώ εκτός του έαυτού μου,
κι' από τό στρώμα μου πηδω και πάω προς νερού μου.
Μόλις δε ύπνος μαλθακός τά μάτι' μου σφαλίση,
τρομπέτα στρατιωτική εύθως θά με 'ξυπνήση,
και τρέχω 'στο παράθυρο και βλέπω στρατιώτας
μ' άμπέχονας, με φράγκικα, σκελέα; και καπότας.
Πηγαίνω τότε βιαστικός νά 'βρω τον Δεληγιάννη,
τον έρωτώ αν σκέπτεται τον πόλεμο νά κάνη,
'στά θεωρεία της βουλής φωνάζω σάν γαϊδουρι,
πηγαίνω και 'στον Μπούμπουλη και εις τον Κοντογούρη,
'στον Παππαμιχαλόπουλο, 'στον κύριον Ρικάκη,
'στον Πηππαδαίο, 'στον Κορνά, καθώς και 'στον Νοστράκη,
εις δλους έπερώτησιν περι πολέμου κάνω,
μα θετικήν άπάντησιν καμμίαν δεν λαμβάνω.
Και τότε τρέχω άπελπισ 'στο έρημό μου σπητι,
πλήν εξαφνα εύρίσκομαι 'στά χέρια λυποδύτη,
κι' ένω με κλέβει φανερά, 'στο κλέψιμο άπάνω
έγώ ψυχή μου Περικλή, καθόλου δεν ξεχάνω
των νέων αναγκαστικών συνεισφορών τον νόμο,
κι' άφίνω δίχως τσιμευδιά νά 'γδύνωμαι 'στο δρόμο.
Και τώρα 'πές μου, Περικλή, έδώ ιδιαιτέρως
σε ποι' γωνιά της σφαίρας μας, σε ποι' του κόσμου μέρος
άνεφελος και διαρκής ειρήνης βασιλεύει
κι' ούδέποτε τον πόλεμον κανένας δεν γυρεύει;
που δάνεια δεν γίνονται και των μισθών κρατήσεις,
συνεισφοραι εις χρήματα κι' εις κτίματα επίσης,
και παρά φύσιν έρευναι και βίκομοι κατ' οίκον
κι' άνέλπιστοι άπαγωγαι υπό των Μαθαρίκων;
'Ω! ναι! δι' όνομα θεού, είπέ μου νά τό ξέρω,
και κάθε μου δικαίωμα εκεί θά μεταφέρω.

Π.—Μά ου δεν έχεις τίποτα, όρε μασκαρέ, νά χάσης.

Φ.—Και όμως, φίλε Περικλή, σ' αυτές τās περιστάσεις,
αν και με τούδλα ως 'Ιώδ τον στόμαχόν μου ξύνω
και κινητά κι' άκίνητα δεν πέρνω κι' εύσε δίνω,
άλλ' ένεκα του τρομερού πολεμικού στροβίλου,
ως ο Χριστός κρεμάμενος θά μείνω επί ξύλου.

Π.—Καλλίτερον ο άνθρωπος νά ήτο κρύα πέτρα,
παρά νά ειχε λογικόν και φρόνησιν και μέτρα..

Φ.—'Ω! εϊθε ν' άπολιθωθώ καθώς και ή Νιόδη
και τό ψυχρόν μου μάρμαρον νά μην ταράττουν φόβο...
'Αλλά είπέ μου, πόλεμος θά γίνη, δεν θά γίνη;
γιατί αυτό τό ζήτημα τον νοῦν μου δεν άφίνει.

Π.—Καλλίτερον ο άνθρωπος νά ήτο κρύα πέτρα,
παρά νά ειχε λογικόν και φρόνησιν και μέτρα.

Φ.—'Ηλί λαμ' σα βαχθα νι και τον καλό σου φλάρο...

Π.—'Όρσε λοιπόν δηδ ματσουκιάς, διαβόλου μπακαλιάρο.

Με' 'στου πολέμου την πολλήν βοήν και άηδίαν
ο θριαμβεύων Λεκατσας τό αύριον έσπέρας
θά κάμη μι'αν τρίπρακτον του Σαίξπηρ κωμωδία,
που θά γελά όποιος την 'δη επί πολλās ήμέρας.
Εις τά χειροκροτήματα τό θέατρον θά σπάση,
κι' ως κωμικόν τον Λεκατσάν ο κόσμος θά θαυμάση.